

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 5C/273/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614206878
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2020:8614206878.4

Uznesenie

Okresný súd Svidník v spore žalobkyne J. A., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX M. XXX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku a odklade jeho vykonateľnosti, o sťažnosti žalovaného proti uzneseniu tunajšieho súdu č. k. 5C/273/2014-140 zo dňa 12.12.2019 o výške náhrady trov konania, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 5C/273/2014-140 zo dňa 12. decembra 2019 z a m i e t a.

II. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanému za sťažnostné konanie v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.12.2014 domáhala proti žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku a odkladu jeho vykonateľnosti.

2. Tunajší súd rozsudkom č. k. 5C/273/2014-84 zo dňa 16.3.2018 rozhodol tak, že: I. Zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava zo dňa 5.11.2014 sp. zn. SR 05680/14. II. Odkladá vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava sp. zn. SR 05680/14 zo dňa 5.11.2014. III. Žalobkyni priznáva náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. IV. Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok v sume 99,50 eura na účet tunajšieho súdu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 9Co/97/2018-127 zo dňa 13.9.2018 rozhodol tak, že: Potvrďuje rozsudok. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

5. Rozsudok tunajšieho súdu č. k. 5C/273/2014-84 zo dňa 16.3.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 5.11.2018.

6. Uznesením tunajšieho súdu č. k. 5C/273/201-140 zo dňa 12.12.2019 vyšší súdny úradník rozhodol tak, že: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo

výške 452,14 eura na účet právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.

7. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť žalovaný. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že nesúhlasil s uplatnenou náhradou trov právneho zastúpenia a trovy považuje za neprimerane vysoké z nasledovných dôvodov: Podľa ust. § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Troy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.“ Podľa ust. § 257 CSP „Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“ Podľa ust. § 264 ods. 1 CSP „Ak možno hodnotu nárokov alebo hodnotu, ktorá má byť základom na výpočet súdneho poplatku zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojho odhadu.“ Podľa ust. § 264 ods. 2 CSP „Rovnako sa postupuje aj vtedy, ak hodnotu podľa odseku 1 síce možno zistiť znaleckým posudkom avšak náklady na jeho vypracovanie sú v zjavnom nepomere k predmetu sporu...“ Vo vyššie uvedených ustanoveniach CSP je vyjadrená záujmová zásada a zásada proporcionality medzi výškou vymáhanej čiastky a trovami konania. Uvedené ustanovenia vychádzajú z niekoľkých koncepčných zmien oproti úprave trov konania zakotvenej v zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorých cieľom je len zjednodušenie a zefektívnenie predchádzajúcej právnej úpravy. Zásada proporcionality vyjadrená v ust. § 150 ods. 1 OSP podľa ktorého „Ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.“ je aplikovateľná aj za účinnosti novej právnej úpravy zakotvenej v CSP. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. mája 2014 sp. zn.: I. ÚS 759/2013-20 v ktorom konštatoval, že „ustanovenie § 150 ods. 2 OSP je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou ponechávajúcou na zväžení súdu, či trovy konania sú voči uplatnenej pohľadávke neprimerané, resp. čo vôbec pod neprimeranosťou treba rozumieť. Ide teda o také ustanovenia, ktoré dáva relatívne široké medze pre sudcovské uváženie, resp. sudcovský zmysel pre spravodlivosť.“ Žalovaný má za to, že napriek tomu, že CSP explicitne neustanovuje vyššie vyjadrený právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky je potrebné ho rešpektovať a aplikovať aj na predmetné konanie v súlade s čl. 2 CSP podľa ktorého „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít...“ Žalovaný má za to, že napriek čiastočnej zmene právnej úpravy týkajúcej sa náhrady trov konania, vyššie uvedené právne zásady týkajúce sa rozhodovania o trovách spolu s predmetnou judikatúrou je nevyhnutné aj za súčasného právneho stavu aplikovať a rešpektovať, pretože zmeny úpravy náhrady a platenia trov v CSP podľa dôvodovej správy k CSP tieto inštitúty len systémovo zjednodušujú a prispôbujú charakteru sporového konania. Cieľom súdneho konania má byť vymoženie pohľadávky s čo najnižšími nákladmi a nemôže prevažovať záujem na vedení konania z hľadiska odmeny advokáta. Žalovanému sa javí ako neúčelné uplatnenie si trov právneho zastúpenia za úkony v priznanom rozsahu za ich vykonanie, navyše s ohľadom na právnu aj skutkovú jednoduchosť predmetu konania. Žalovaný má zároveň za to, že preskúmaním účelnosti uplatneného nároku v tejto časti sa tunajší súd opomenul zaoberať. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4MCdo 21/2009 zo dňa 25.2.2010, v ktorom sa konštatuje, že „súd rozhodujúci o trovách je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore.

Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Troy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne.“ „Neprimeranosťou nemožno rozumieť iba zjavný nepomer medzi výškou uplatnenej drobnej pohľadávky a výškou trov konania, ale vôbec aj vznik trov konania, ktorých vznik vo vzťahu k jednoduchosťi sporu je ako taký neprimeraný“ (Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 7Co/347/2015 zo dňa 31.3.2016). Pre odôvodnenie rozhodnutia súdneho úradníka platia rovnaké

kritéria ako pre rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania. Z odôvodnenia musí byť zrejmé a preskúmateľné, ako súdny úradník vyhodnotil účelnosť vynaložených trov. Je potrebné vyzdvihnúť skutočnosť, že práve účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou ich priznania. Súdu prináleží hodnotiť ako kritérium pre ich priznanie účelnosť, resp. nevyhnutnosť v spojitosti s uplatňovaním práv a obranou strany sporu. Táto otázka je predmetom úvahy súdu, ktorá musí byť vždy dostatočným spôsobom odôvodnená. Žalovaný má za to, že tunajší súd Uznesením bez potrebného odôvodnenia žalobcovi priznal náhradu trov konania 452,14 eura, pričom tunajší súd sa pri jeho vyčíslení žiadnym spôsobom v odôvodnení predmetného Uznesenia nevysporiadal s otázkou účelnosti ich vynaloženia. Žalovaný má v kontexte vyššie uvedeného zároveň za to, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v takýchto právnych a skutkovo nenáročných veciach nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takomto prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Žalobca sa síce mohol dať zastupovať v civilnom konaní advokátom, avšak trovy s tým spojené nemožno považovať za trovy účelné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhuje, aby súd v zmysle § 250 ods. 2 CSP vydal nasledovné rozhodnutie: Uznesenie Okresného súdu Svidník sp. zn. 5C/273/2014-140 ruší.

8. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 24.1.2020 k sťažnosti žalovaného uviedla, že nakoľko sa s rovnakými sťažnostnými dôvodmi žalovaného súdy opakovane vyporiadali tak, že ich neakceptovali a sťažnosti žalovaného zamietli, nenachádzala dôvody na odklon od tejto ustálenej rozhodovacej praxe súdov. Poukázala napr. na uznesenia Okresného súdu Humenné sp. zn. 15C/26/2015 zo dňa 26.10.2018, sp. zn. 15Csp/15/2018 zo dňa 18.12.2019, sp. zn. 18Csp/43/2016 zo dňa 2.5.2019, uznesenia Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/14/2016 zo dňa 23.7.2019, sp. zn. 11Csp/200/2016 zo dňa 7.6.2019, sp. zn. 12C/110/2016 zo dňa 12.8.2019, sp. zn. 15C/424/2014 zo dňa 28.1.2018, sp. zn. 16C/147/2014 zo dňa 9.12.2019, sp. zn. 17C/125/2016 zo dňa 23.5.2019, sp. zn. 17Csp/60/2017 zo dňa 9.9.2019, sp. zn. 19C/427/2018 zo dňa 28.9.2018, sp. zn. 20C/23/2016 zo dňa 17.1.2018, sp. zn. 25C/104/2016 zo dňa 28.6.2018, sp. zn. 25Csp/202/2016 zo dňa 4.9.2018, sp. zn. 29C/23/2016 zo dňa 27.11.2018, uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 11Csp/234/2016 zo dňa 29.4.2019. Navrhla preto sťažnosť žalovaného zamietnuť a priznať jej náhradu sťažnostných trov v plnom rozsahu.

9. Podľa § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4

5C/273/2014

10. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštalácie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

11. Podľa § 239 ods. 2 CSP sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. Podľa § 240 CSP sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

13. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštalácie.

14. Podľa § 249 CSP súd prvej inštalácie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

15. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

16. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

17. Súd na základe sťažnosti podanej oprávnenou osobou a v zákonnej lehote preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

18. Súd na základe námietok žalovaného uvedených v jeho sťažnosti poukazuje na to, že zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu alebo strane, ktorej to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 31/04 zo dňa 17.12.2004). V danom prípade je nutné konštatovať, že žalobkyňa nepodala nedôvodnú žalobu, z jej strany došlo k uplatneniu svojho práva v dôsledku konania žalovaného a teda trovy konania žalobkyni vznikli v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Pri svojej argumentácii v rámci sťažnosti sa žalovaný odvoláva na neprimeranosť trov konania voči uplatnenej pohľadávke, pričom svoje námietky opiera o rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Súd uvádza, že zákon neobsahuje legálnu definíciu pojmu neprimeraný, pri posudzovaní primeranosti vyčíslených trov je však potrebné zohľadniť viacero kritérií, ako dôvod podania žaloby, počet relevantných úkonov vykonaných v priebehu konania, postoj strany a okolnosti poskytovania právnej pomoci. To znamená, že aj pri drobných sporoch, pri ktorých by nemali trovy prevyšovať hodnotu uplatnenej pohľadávky, nemožno bez ďalšieho uzavrieť, že tieto sú neprimerané, aj keď ich výška presahuje hodnotu sporu. V danom konaní nemožno v žiadnom prípade hovoriť o neprimeranosti uplatnených trov, tieto boli vyčíslené za skutočne nevyhnutné úkony, potrebné pre úspešné uplatnenie práva. Predmetom konania bola žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1 179,20 eura s prísl., z čoho možno usudzovať, že nešlo o jednoduché právne posúdenie sporu, keďže skutkové tvrdenia strán boli sporné. Z uvedených dôvodov súd považuje trovy konania za primerané k predmetu celého sporu. K námietke neúčelnosti trov konania súd uvádza, že súdom priznané úkony právnej služby v napadnutom uznesení považuje v celom rozsahu za účelne priznané. Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením strany sporu advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie

5

5C/273/2014

práva na súde. Iba vo výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne (z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.8.2016, sp. zn. I. ÚS 264/2016). Vzhľadom na vyššie uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.2.2018, sp. zn. IV. ÚS 83/2018 súd opätovne preskúmal účelnosť každého úkonu právnej služby samostatne, pričom dospel k záveru, že všetky priznané úkony právnej služby boli účelne vynaložené na uplatnenie práva žalobkyne, o čom svedčí aj konečné rozhodnutie, v ktorom mala žalobkyňa plný úspech.

19. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení správne určil výšku náhrady trov konania a správne posúdil aj účelnosť jednotlivých úkonov právnej služby. Z uvedených dôvodov súd sťažnosť žalovaného zamietol.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Vo vzťahu k trovám sťažnostného konania súd priznal žalobkyni trovy sťažnostného konania v plnom rozsahu, pretože bola v sťažnosti úspešná. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Vo Svidníku dňa 24. marca 2020